

ČERVEN 2026

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFŘ v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvodník - Cesta sekulárního františkána

„Sekulární františkáni jsou svobodní konat dobro; jsou vynalézaví a talentovaní; jsou citliví pro spravedlnost; respektují stvoření; hledají mír; hledají jednoduchá řešení; hledají minimum nástrojů, ale maximum soucitu a solidarity; a mají odvážnou mírnost a něžné odhodlání.“

Naše možnost zdokonalovat se, vychází z dokonalosti Boha. Je to výsada daná člověku, aby láskou, kterou mu Bůh nabízí naplňoval své vztahy, aby pronikal do Tajemství. Neboť Bůh zůstává Bohem, pokud zůstává tajemný.

Není svatost, ke které jsme všichni zváni spíše než dokonalost, neposkvrněnost či něco podobného jinakost? ...v touze přizpůsobovat se ne světu, ale Kristu. Vždyť o hledání Boží vůle platí nejvíce, že cesta je cíl. A je úžasné kráčet po ní ve stopách svatého Františka. Pojďme, Bůh na nás čeká.

Vendelín – služebník OFS (*citát generální ministr OFS Tibor Kauser*)

Formace

Řehole, článek 12:

Jako svědkové budoucích dober jsou s ohledem na povolání, které přijali, povinni usilovat o čistotu srdce, a tak se stávat svobodnými pro lásku k Bohu i k bratřím a sestrám.

Blahoslavení čistého srdce

Tuto větu známe z osmera blahoslavenství, kde je také dodatek - neboť oni budou vidět Boha... Kolikrát jsem si říkal, že hodně malé děti dokážou být velmi vnímavé a citlivé, protože nejsou zasaženy osobním hříchem a ty pokřtěné ani hříchem dědičným, tak jsou možná i těmi, kdo sice jaksi nevědomky, ale skutečně vnitřně komunikují s Bohem, že ho svým způsobem vnímají, vidí. Není mezi nimi a Bohem překážky.

A co světci?

Nemusí se to týkat jen dětí. Bylo mnoho svatých, kteří vnímali Boží přítomnost – ať to byl Abraham, Mojžíš nebo Jákob, David nebo proroci, o Panně Marii nebo Josefovi nemluvě. A pak tu máme spoustu svědků -světců, kteří slyšeli nebo viděli či jinak vnímali Boží blízkost. Jsou to mystikové všech dob od Pouštních otců, přes svatého Františka, sv. Terezií od Kříže až po Otce Pia nebo svatého Šarbela Maklúfa. Co bylo jejich společným znakem? Hrdinná víra přes všechny zkoušky, láska k Bohu a k lidem a čisté, nezátížené srdce....

Dar pro svět

Takoví svědkové Boží jsou obrovskou pomocí a povzbuzením pro jejich okolí, pro celou církev, protože mají blízko k Božímu působení a oni sami se stávají jakousi ikonou Boží – takovým okénkem k Bohu. Skrze ně se přibližujeme k Bohu a zároveň skrze ně Bůh může pomáhat a proměňovat další lidi, kteří se ocitnou v jejich blízkosti. Zmiňovaný sv. Šarbel, oblíbený světec u libanonských křesťanů i muslimů, dodnes vyprošuje poutníkům, kteří se k němu utíkají, milost obrácení nebo uzdravení...

Kdo má opravdu čisté srdce?

Je jasné, že skutečně svatý a čistý byl jen Ježíš Kristus a jeho matka Panna Maria. Ostatní musíme bojovat s našimi chybami a hříchy – někdy úspěšně a jindy neúspěšně. I Ježíš s Marií byli pokoušeni, ale nepodlehli. Je krásná a povzbudivá myšlenka, že Panna Maria byla pro Ducha svatého a jeho působení naprosto nedolatelná - pro její čistotu a svatost. Pro nás budiž útěchou, že podobně nedolatelní pro Boha jsme tehdy, když v pokoře a kajícím si přiznáme svůj hřích a činíme upřímné pokání...

Vzpomeňme na svatého Františka, který se považoval za největšího hříšníka, protože kdo ví, kdyby jeho dary dostal nejhorsí člověk, možná by s nimi spolupracoval lépe než František.

Úsilí na celý život

Naše snaha o svatost a čistotu srdce nikdy nekončí. Dobrou zásadou je: nemusím vše vidět, nemusím vše slyšet, nemusím se ke všemu vyjadřovat... Tím si uchovám víc vnitřního pokoje. Dobré je časté zpytování svědomí, dobrá je častá - i chvilková – adorace, ať v kostele nebo „na dálku“ z domova, dobré jsou příklady druhých. Vyhledávejme lidi, kteří v sobě nesou pokoj a dobro a stávejme se jimi i my.

Všem žehná br. Bernard Jan Linhart

Sdílení, inspirace

(OSOBNÍ) DOZVUKY „ROHOŽKOVÉ“ KAPITULY

Jak můžeme my františkáni pomáhat církvi při hlásání Božího království v nynější době rychlých změn? Kdy i sama církev hledá svou současnou tvář. Přijměme že to, co se kolem nás dnes děje, je vůle Boží. A nesnažme se vracet v čase, ani se soustředit na změny pouze strukturální.

František byl povolán, aby opravil dům Boží. O co jiného bychom měli usilovat my jeho následovníci, než o pohled na život, na svět, na každou událost, vztah a souvislost i na svou vlastní existenci skrze Krista. Směřovat své smýšlení a život k podstatě evangelia.

Jako františkáni jsme a budeme živá součást Kristovy církve. Můžeme do ní promítat své zkušenosti života ve společenství, s nasloucháním a službou potřebným, bratrství s celým Stvořením. Obohacovat a v mnohém i přímo iniciovat živou proměnu církve.

Každá doba je nějak divná. Přehmaty té současné máme před očima. Ale co (teprve) časy Františkovy? Kdy církev tolik potřebovala obnovu, až byl Bohem povolán nejvěrnější následovník Krista. Aby zasáhl ryze evangelijním způsobem – poselstvím pokoje a dobra.

Natolik můžeme proměnit církev, nakolik jsme schopni pro ni trpět; bylo Františkovo krédo postavené na pokoře a minoritě v jeho nelehké době. Může i všechny ostatní postoje a vztahy skutečně měnit něco jiného než toto poselství samotného Ježíše Krista?

Současná snaha o synodální proměnu církve musí být opřena o souběžnou touhu po osobní proměně. Prolínající se touha po proměně vlastního nitra i společenství církve je pak jedno velké dobrodružství – díky tolika neznámým, vzájemně se ovlivňujícím a vyvíjejícím procesům.

Přitom je tak krásné usilovat o každodenní obrácení, o přijetí, prožívání evangelia. O vytváření jednoty s tak žádoucí vzájemnou podporou. Jednotu, kterou ovšem není možné vymyslet, vyprojektovat, která vychází pouze a jen z naslouchání Duchu svatému.

Františkánská rodina je jedním ze společenství této Jednoty. Je povolána do nepohody. Papež František vyzýval „*být polní nemocnicí*“ ...to je posláním celé církve. Proto Ježíš říkal: Nepřišel jsem zachránit zdravé, ale nemocné; proto František sloužil opuštěným, malomocným...

Je třeba se otevřít. Osobně i v rámci společenství a církve. Nevidíme jako Kristus do srdcí lidí, ale měli bychom ta svá otevřít, abychom vnímali potřeby a touhy bližních. A dokázat na ně reagovat nabídkou pomoci ...aby tak Duch svatý mohl mluvit skrze naše činy.

Pro františkány je typické hledat nové způsoby, symboly, formy evangelizace. Hledat ve všem, co nám Všemohoucí v čase našeho žití nabízí, otevřeně užívat dar svobodné vůle k přibližování se Kristu. Nebojme se zkoušet, zkoumat nové cesty.

Základem evangelizace bylo, je a bude autentické a věrohodné prožívání evangelijní naděje a radosti. To je základ i našeho povolání. Na něm je možné stavět a rozvíjet vše ostatní ...*a kdy budeme Františku kázat? Už jsme kázali bratře* ...a Bůh to vidí.

Vendelín – služebník OFS

PS: Před drahým časem mně bylo nezávisle na sobě dvěma bratry kapucíny doporučeno: „*bud' s Bohem*“ a „*bud' sám sebou*“. První je předpoklad jednoty, druhé rozmanitosti. Myslím, že je to dobrá vize pro život i soužití.

Jak zůstat průchodný Božímu duchu v konfliktech i každodenním životě

Drazí přátelé, bratři a sestry v MBS,

posílám vám upravený zápis z našeho společného setkání na Bylničkách, které se konalo v pondělí 15. června 2026 za účasti našeho duchovního asistenta otce Dismase OFM Cap. Ať jsou pro vás tyto myšlenky povzbuzením do všedních dnů.

Zápis ze setkání MBS Brumov-Bylnice na Bylničkách (15. 6. 2026)

„Rozum člověka je jako mlýnský kámen, který se rychle otáčí. Nemůžeš ho zastavit, protože se točí neustále. Je však v tvé moci nasypat do něj buď pšenici, nebo plevel. Co do mlýna ráno vložíš, to po celý den mele. Vlož tam Boží slovo, nežli nepřítel tam vloží plevel.“ (výrok otců pouště) „Když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel.“ (Matouš 13,25)

V rodině i komunitě rozhoduje začátek dne. Kdo dřív přijde, ten dřív mele. Nejdůležitější je nespustit hned po probuzení automatický program světa, roztržitost a hluk. Když ráno spočineme před Jeho tváří a prosíme o vedení Ducha svatého, máme možnost se Mu s důvěrou a vděčností odevzdat a smýt prach sobectví. A když jsme před Ním jako nazí hříšníci, staneme se prázdnými nádobami, které Bůh naplní svým Pokojem.

Pokoj a odevzdání se však snadno vytratí, když přichází nečekaná křivda, bolest nebo beznaděj. V takových chvílích člověk přestává být pro Ducha svatého průchozí, protože se uzavře do své bolesti. Rozum se zatemní a pod vlivem pocitu selhání vnitřně znehybníme. V krizovém momentu je dobré vykašlat se na prosazování svých pravd a netlačit silou. Naše „nevím“ může být způsobem, jak se umenšit a nechat prostor Bohu. Pomůže nám záchranné lano střelné modlitby.

Žádný strom nemůže vyrůst až do nebe, pokud jeho kořeny nedosáhnou do samotného pekla (Carl Jung). Skutečný růst vyžaduje sestup do vlastních hloubek, nikoli jejich popírání. Temnota není jen překážkou,

ale nezbytnou živnou půdou, protože strom nemůže čerpat sílu jen ze světla, potřebuje i tmavou prst' země. Pravdivost namísto masky znamená nestavět na odiv umělou, vnější svatost, zatímco v nitru hnije neodpuštění, hněv, skrytá pýcha, posuzování druhých nebo urážlivost. Strom roste celistvě a jeho síla v nebi je přímo úměrná odvaze přiznat a unést vlastní slabost. Pokrytectví pozastavuje růst, ale když člověk přijme, že v sobě nese zranění i hřích, strom přestane chřadnout. Zápas s vlastní temnotou drží stabilitu a pravdivost celého života.

Na této cestě zkoušek nejsme sami. V bolesti je těžké jednat a člověk zůstává znehybněný. Proto je darem, že máme druhé v rodině a společenství, aby nás i skrze ně Duch svatý znovu uvedl do pohybu. Kde jsou dva nebo tři...

Zásadní věcí v konfliktu je dívat se na toho, kdo stojí proti mně, jako na samotného Krista, když kvůli odlišnému názoru ztrácíme úctu k člověku a přestáváme v něm vidět dobro. Zkusme s pomocí Boží odvrátit pohled od vlastních křivd a zranění a vidět, že ten druhý vedle nás právě teď žízni po pokoji a přijetí. Naše společenství pak funguje jako průzračné zrcadlo, ve kterém žijeme pro druhé, přijímáme svět z jejich pohledu a v celistvosti vnímáme Boží přítomnost. Neboť vše napomáhá dobrému těm, kdo milují Boha.

Požehnaný čas v našich rodinách a komunitách přeje všem MBS B-B.

Pokoj a Dobro!

sestra Nora

Když jsme slabí, právě tehdy jsme silní.

Duchovní pozůstalost po otci Benediktovi

Když se uzavře život osobnosti nám drahé, zamýšlíme se víc než dříve nad její duchovní pozůstalostí, nad darem života zemřelého, jak si jej snažíme vybavit. Rozdíl generace napomáhá vztahu duchovního otcovství a synovství, ale s věkem tak mimořádně dlouhým se s léty známosti generační rozdíl jaksi umenšuje. Otec Benedikt převzal od svého zpovědníka otce Urbana moudrost, že slabost stáří je přípravou na smrt, ale doplnil ji o poznání, že vysoký věk není pro zbabělce. Obojí si člověk začínající devátý křížek uvědomuje stále víc, i přes optimismus kmeta, že osmdesátka je ještě „mladistvý věk“. Nuže, co přijde člověku na mysl jako odkaz otce Benedikta. Sbíráám odvahu k zamyšlení.

Když nás Pán povolává, je to neodvolatelné

Vladimír Holota dostává dar víry až na prahu dospělosti, a Pánovo povolání do řehole znamená pro něho rozhodnutí vzdát se hned několika úžasných hřiven ,a odhodlání opustit několik životních alternativ jež nabízely. Mohl být sportovním šermířem, možná reprezentantem v šermu. Hlásí se do svazu výtvarných umělců jako malíř. Jde mu vzdělání na „reálce“ orientované na techniku. Pánovu hlasu nejde odolat, ač přichází zcela nečekaně a vlastně nevitán: proč zrovna já? Ale přesto mladík odkládá kord a šavli, malířskou paletu a štětec; rýsovací prkno a logaritmické pravítko zatím potřebuje, musí se něčím živit. Když se pak po válce definitivně rozhoduje pro řeholi, přichází to nejobtížnější rozloučení: s otcem, který chtěl ze syna mít důstojníka, a který církevnictví není nijak nakloněn. Vladimír otce miluje, ví, že ho to bude bolet, a proto to bolí i jeho. Ale kdo položil ruku na pluh a ohlíží se zpátky, není Pána hoden. Láska a bolest jsou neodlučitelně spojeny; a jen vydání se na tuto cestu vede i k přijetí daru víry a návratu k Bohu: syn kněz nakonec připravuje otce na smrt.

Opuštěné hřivny nejsou promarněny, jen podřízeny té cestě za Pánem. Šerm vyžaduje soustředěnou pozornost, bdělost, pohotovost, a respekt k přísným pravidlům: co je dovoleno, co je zakázáno. Nabývá podobu

rytířskosti ducha. Rytíř ducha už na vozičku vyprovází návštěvu v klášteře, a náhle „tasí“ svou hůl, a s neomylnou jistotou zasahuje knoflík na přivolání výtahu! Řeholník i ve stu letech se podepisuje pevnou rukou a krásným rukopisem. Uznávaný spisovatel ilustruje své knihy krajinkami z jím milované rodné vsi. Objevuje se další rozměr jeho výtvarného talentu: umění portrétu a karikatury: mohl být druhým Renčínem nebo Jiránkem! Jeho humor je laskavý, několika tahy vystihne podobu bratra jakoby viděl i do podstaty jeho duše! Dar pro zpovědníka! Technik se specializací na elektrické pece nahlíží do záře bublajícího tekutého kovu a obdiv k daru stvoření ho uschopňuje k hlubokým debatám na pomezí fyziky, astronomie a teologie, když jako duchovní vede rozhovory na nemocničním lůžku s vědcem Jiřím Mrázkem, naším bratrem.

Pán mladíka povolává neodvolatelně, ale poté dopouští, aby kněžství i řehole jakoby po dvě desetiletí ležely ladem, skryty světu. Vladimír Benedikt je krátce vězněn, pak omezen na svobodě v internaci, pracuje jako dělník na stavbě přehrady. Když dojde k uvolnění poměrů, vrací se ke své technické profesi, dokonce ve výzkumáku. Ale zdání promarněných let může klamat: Prozřetelnost která počítá s životem přes sto let nespěchá, a dvě desetiletí zkoušek jsou – jak se ukáže později- úžasnou průpravou pro vlastní působení kněze a františkána. Ostatně Pán se na pouhé tři roky svého veřejného působení připravoval do svých třiceti let, aspoň pětkrát tak dlouho, jako učení, tovaryš a mistr tesař!

At' v každém koho potkávám, vzkaz Pána svého poznávám: že mě zve ke své cestě v lásce

Benedikt potkává v internaci bratry v kněžské službě několika spiritualit, mají možnost už sloužit a podílet se na mši svaté. Pracují fyzicky a žijí z eucharistie, jejich bratrství se prohlubuje cestou vzrůstu ke Kristu. Benedikt při jedné z besed ke svým stým narozeninám vydá svědectví, že nejkrásnější vánoce jeho života byly v internaci! V těch letech je ovšem katolický kněz a k tomu řeholník pro mnohé „nepřítelem lidu“; tím se ale Ježíšův učedník nemůže nechat odradit od cesty lásky. Všichni bez rozdílu, a bez vylučování, jsme nejprve lidé. Ve výzkumáku už o jeho kněžství a františkánství spolupracovníci nevědí; ale on „káže“ už tím kým je a jakým je! V roce 1968, mnozí inženýři co byli „u komunistů“, ze strany odcházejí s pocitem, že „pracovní knížku“ už nepotřebují. Předseda organizace, „věřící komunist“, prodělává hlubokou osobní krizi. Vladimír Holota s ním soucítí, dojde k tomu, že ho má povzbudit. Vyslovuje mu uznání, že je věren své víře, že není pouhý prospěchář. Za pár měsíců se korouhvička dějin otáčí, a ti co se zase vracejí pro stranickou legitimaci uslyší něco co nečekají: mezitím skryté kněžství vyšlo najevo, a tak rozhorlený předseda jim vyčítá: jenom ten farář se mne zastal!

A Benedikt se farářem skutečně stává: ač jím nechtěl být, toužil po řeholi. Ta je ale dál zakázaná, a Pán ho povolává do farnosti, na dvacet let! Pečky zažívají překvapení: farář v montérkách na lešení je nepřehlédnutelný. Tak mu pomáhají i kluci- fotbalisti, kteří měli už být na tréninku. Když je třeba přes víkend přestěhovat lešení na druhou stranu kostela, přijíždějí nečekaní pomocníci: nedávní kolegové z výzkumáku. Jeden z nich je předseda strany. Jiný předseda, tentokrát městského národního výboru, se ocitne v potížích: ujede mu vlak i autobus, a nemůže nastartovat auto. Na důležitou schůzi „na okres“ ho tedy odveze farář. S neopakovatelným úsměvem dodává, „vysadil jsem ho 50 m před budovou okresu, aby neměl potíže!“ Farnost v Pečkách ožívá i v totalitě, a příliš aktivní kněz se přestává líbit církevnímu tajemníkovi. Přidá se tedy do skupiny „z okresu“, která jede do Peček na kontrolu. Na té nemůže chybět předseda MNV; v okamžiku, kdy se církevní tajemník začíná pouštět do kritiky faráře, zarazí ho v zárodku: „Faráře nám nechte na pokoji, ten pracuje pro město!“ Najdou se věřící, kteří důstojnému pánovi takové počínání vyčítají... Jiní, i mimo kostel, mu fandí. Když také farářovi jednou nestartuje auto - a on má mít ještě jednu nedělní mši - přispěchá mu na pomoc kolem jedoucí mladík, zjistí příčinu, a vymění vadnou součástku: tím, že ji vyndá ze svého auta! Farář utíká na nádraží, má být na kněžském dnu na arcibiskupství. Dojízí ho

paní na kole: pane faráři, to nestihnete! Vemte si moje kolo, a pak ho opřete o nádraží. Farář na dámském kole stihne vlak na poslední chvíli. Když se už na arcibiskupství vydýchává, a naslouchá debatě trvale aktuální - jak šířit víru - odhodlá se k vystoupení: „Bratři, hlavně tu víru mějme, a žijme ji, a ona už si cestu sama najde!“

Cestou za Ježíšem, v jeho Pravdě, poznáváme a přijímáme sami sebe, a on nám dává Život

Po 40 letech se Benedikt vrací do téže cely u P. M. Sněžné, ze které byl v roce 1950 vyveden za ozbrojeného doprovodu. Konečně řeholníkem! A ještě plných 35 let. Ve sto letech se mu dostává výjimky z klauzury, a tak užaslá návštěva může do jeho cely vstoupit. Pánem povoláný má „náhodou“ narozeniny 5. srpna, kdy je u P. M. Sněžné pouť! Takže už léta dvě slavnosti v jeden den. Poté si otec Benedikt brával dovolenou a tu trávil v rodném kraji, u své neteře. Během školních let u dědečka a babičky na vesnici je mu dopřáno zažít ještě rytmus života našich předků jaký je formoval po celá staletí. Zkušenost podílet se na dobývání chleba v potu tváře je neopakovatelná. „Co mi dala rodná ves“ je knihou vděčnosti. A rodný kraj na svého rodáka nezapomíná. Starosta vyřizuje, že by ho druhý týden dovolené rád přijal. Přijetí je spojeno s překvapením, nějakých 40 západočechů nesoucích příjmení Holota se sešlo aby si mohli poslechnout nejstaršího z nich! Gymnázium v Plasích není sice už církevní, ale o otci Benediktovi tam vědí, a dostává se mu příležitosti oslovit dnešní studenty. Během jednoho roku přednese tři přednášky, které mladé fascinují: jsou jakýmsi kompasem pro období hledání místa v životě. Poznej sám sebe, a přijmi sám sebe. Čím chceš být, čeho chceš dosáhnout, a proč. A konečně: co myslíš, že chce Bůh pro tebe? Ve školním časopise má zpráva o tomto cyklu nadpis: rok radosti!

V týdnech kdy se otci Benediktovi blížil čas naplnění tak požehnaného věku, cítil člověk jakousi potřebu sdílení s někým kdo ho znal. Jeden z kolegů penitentů mne překvapil svým výrokem, že - paradoxně - snad nejsilněji na něho otec Benedikt zapůsobil i ve svých slabostech. Ptát se co tím myslí mi v té době už nějak nešlo. Ale výrok mne vedl k přemýšlení, co z mé vlastní zkušenosti by mohlo vést k potvrzení podobného paradoxu. A něco jsem snad objevil. Penitent, který se vyznává z čertova kopýtko jakési ctižádosti a touhy po uznání, i z toho, že s tím bojuje už dlouho a jakoby marně, se najednou cítí osvobozen, když zpovědník s láskou řekne: bratře, všichni jsme na tom podobně! I já se s tím potýkám. A člověk - když se zná - by si ani neměl dávat nějaká předsevzetí, když ví, že na ně nemá. Pán je milosrdný, a oceňí i to málo, co na sobě vybojujeme, vždyť nás zná, a má nás rád. Jen jako příklad: bratři mi ráno v deset donesou dopis, a z obálky je patrné od koho je, a že by v něm mohlo být něco hezkého. Už už ho chci otevřít, a tu si řeknu: otevřu ho až večer, před spaním! Není to až úsměvné? Je, a není. Je v tom lidskost, odkaz po našem otci svatém Františkovi. Ta empatie, vcítění se do situace bratra, bližního. Když se František doví, že v okolí Assisi řádí skupina loupežníků, a svým způsobem života si koledují o věčné zatracení, je mu jich líto. Posílá za nimi bratry se vzkazem, aby aspoň nemordovali, když už nemohou přestat krást. To Františkovo pochopení, že i ti bratři loupežníci musejí být z něčeho živi, to je nakonec „dostalo“. Obrátili se Františkovou mírností, snad spíš než hrozbou pekla...

Díky Bohu, za svatého Františka, i za otce Benedikta, jeho věrného učedníka.

Bratr Irenej, vděčný penitent. Pokoj a dobro.

Povolání a apoštolát

Ježíš Kristus, když obcházel vesnice a města ve Svaté zemi a učil, viděl, že naslouchající zástupy jsou jako ovce bez pastýře. Ježíšovi bylo líto tohoto lidu ponechaného sobě samému. Sám však nemohl zvládnout tak velké množství. Proto se rozhodl vybrat si pomocníky – apoštoly. A povolává jich dvanáct. Právě tolik synů měl patriarcha Jákob. Evangelia nazývají Ježíšem povolané učedníky „apoštol“, což znamená „poslaný k lidu“, „vyslaný mezi lidmi“. Totéž vyjadřuje i latinské slovo „misionář“. Při Poslední večeři Ježíš říká právě jim: Ne vy jste si mne vyvolili, ale já jsem si vybral a povolal vás, abyste šli do celého světa.

Nejprve si je však připravoval k tomuto velkému poslání. Je dost pravděpodobné, že těch, kteří se považovali za učedníky, bylo daleko víc než dvanáct. I v evangeliu se mluví až o dvaasedmdesáti. Také slavní rabíni mívali okolo sebe družinu učedníků. U rabínů to byli zájemci, kteří přicházeli sami přilákání slávou a věhlasem učitele. Když je dobře poznal, tak si z nich vybral ty, kteří se mu zdáli nejschopnější.

Z toho pohledu Ježíšovo jednání se zdá být zcela zvláštním. On sám lidi povolává, odvádí od rodin, od zaměstnání. Dlouho nechápu podstatu Ježíšova poslání. Ale on od samého začátku má na mysli cíl, k jehož uskutečnění je posle. Proto se jim dostalo názvu apoštol – vyslanec. Vyslanec nese vzkaz, zprávu. V tomto případě evangelium – čili radostnou zvěst o tom, že se přiblížilo Boží království. V jeho biblickém slovníku se výraz apoštol překládá jako hlasatel Božího království. Ale ani těch dvanáct, ani případně dalších dvaasedmdesát, kteří patřili mezi učedníky, nestačilo pro tak velké dílo. Proto Ježíš říká všem generacím a všem dobám ve svém nesmrtelném poselství evangelia: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“

Všichni apoštoly

Ale povolání jsou nejen kněží a řeholníci, ale i všichni věřící jsou poslání určitým způsobem, pro ně dostupným, mít účast na liturgii a hlásání Božího slova. Dnes k tomu přistupuje snaha nově nastavit život a službu kněží v propojených farnostech, jak být otevřenou církví a přinášet Krista tam, kde žijeme. V rodině při výchově dětí byl kdysi otec jakýmsi knězem, který žehnal například pokrm a vedl domácí bohoslužbu. Dnes mnoho lidí se domnívá, že stačí plnit své povinnosti v soukromém životě, ale necítí už potřebu být apoštoly ani doma, tím spíš ne v širším okolí. Druhý vatikánský koncil nám připomíná povinnost apoštolátu v mnoha dokumentech.

Právě k tomu apoštolátu sám Pán pověřuje všechny křtem a biřmováním. Koncil říká, že laici musí konat apoštolát zvláště tam, kde kněz nemá přístup. A takových míst je dnes mnoho. Víra je jedním z darů daných nám Bohem a máme povinnost ho neustále rozvíjet. Čím více ukážeme víru jiným, tím více sami budeme ve víře bohatší. A naopak zase ztrácíme víru, jestliže ji nepřinášíme druhým. Ovšem chceme-li víru předávat, musíme nejprve sami ji znát, ale ještě více jí žít. Nemůžeme dát jiným cosi, čeho se nám samotným nedostává.

Apoštolát života

V dávných staletích základním způsobem předávání víry bylo její hlásání skrze kněze. Věřící pak ji poznávali nasloucháním. Dnes však nepřichází mnoho křesťanů ani do kostela, aby naslouchali slovu Božímu, a tak většina lidí má příležitost poznat jak v praxi vypadá život podle víry jen skrze chování těch, kteří jsou považováni za opravdu věřící. Proto dnes vstupuje do popředí velká role angažovaných laiků. Apoštol Pavel, píše křesťanům v Korintě, že oni jsou listem, skrze který Bůh chce mluvit k pohanům. A Papež Pavel VI. říká, že život křesťana je jediné evangelium, které čtou lidé tohoto světa. „Jestli kdysi vystačilo pět důvodů k existenci Boha, tak dnes je člověk považuje za nedostačující a chce šestý, nejvíc přesvědčivý a tím je život těch, kteří věří v Boha“.

V každé farnosti se najdou určitě křesťané, kteří se snaží věrně zachovávat Kristovu nauku. Oni jsou pokla-

dem pro církev. Právě je měl na mysli, když jeden z italských kněží řekl: „Dobrý křesťan je cennější než sto kázání.“

Apoštol Pavel, který svůj život zasvětil vyučování pohanů, pochopil dokonale, že ani nejkrásnější slova nemají velký význam, jestli je nedoprovází život plný lásky: Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými a lásky bych neměl, byl bych jako zvučící kov nebo řinčící zvon. Když tedy chceme předávat víru, musíme na jedné straně prosit Boha o pomoc, neboť víra je především Boží dar. A na druhé straně je důležité se snažit o proměnu své duše a co nejvíce ji obohatit láskou.

I vám dnes říká Ježíš v evangeliu: „Já vás posílám“. I vás rozesílá jako své apoštoly. A tak bych vám přál, abyste víru na své cestě životem neztratili, a dokonce ji dokázali předávat jiným.

PMR

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje Str.

Úvodník: Cesta sekulárního františkána 2

Formace

Řehole SFŘ článek 12, zamyšlení br. Bernarda Jana Linharta 2

Inspirace

Dozvuky NNK 2026 3

Jak zůstat průchodný Božímu duchu 4

Když jsme slabí... 5

Povolání a apoštolát 8

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 9. 2026.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

[htt://www.sfr.cz](http://www.sfr.cz)